

Banenafpraak in tijden van Corona

Aart van der Gaag is commissaris en inspirator van de projecten 'Op naar de 100.000 banen' en 'Op naar de 25.000 banen'

Doet me denken aan 'Liefde in tijden van Cholera', het boek van Gabriel Garcia Marquez over een hopeloze liefde die toch, als de hoofdpersonen al de 70 gepasseerd zijn en een heel leven achter zich hebben, nog een positieve wending krijgt. (leestip trouwens). Ik hoor de laatste tijd weinig positief nieuws, maar ook ons verhaal kan weer een positieve wending krijgen.

De basis is goed. Tot en met eind 2019 ging de Banenafpraak voor het bedrijfsleven uitstekend: zo'n 12.000 plaatsingen voorsprong op het target voor de eerste vijf jaar. En dan hadden we nog 6 jaar te gaan. Ok, de overheid liep nog achter. Maar ook daar waren en zijn goede ontwikkelingen te zien en de reële kans dat een en ander zou worden ingelopen. Dus ja, dat stemde heel hoopvol.

Natuurlijk was er kritiek. Bijvoorbeeld: de cijfers zijn wel goed, maar doen er wel genoeg bedrijven mee? Wat zegt dat over de inclusie op de arbeidsmarkt? Daar kreeg ik altijd een beetje de pest over in. Niet alleen omdat we meer dan goed op weg waren onze afspraken te houden. Ook omdat ik deze kritiek inhoudelijk onterecht vond. Waar leg je de focus, hoe beoordeel je inclusie? Hoeveel bedrijven doen geen goede dingen voor bijvoorbeeld de WIA-populatie, statushouders of ouderen?

Je moet niet hoeven kiezen tussen doelgroepen. Er moet niet één doelgroep aantrekkelijker, be-

langrijker of interessanter zijn. We weten allemaal dat de grenzen van de doelgroep Banenafpraak indertijd wat willekeurig getekend zijn. Bij de lobby tegen de quotumwet zaten op de eerste rij veel mensen met een arbeidsbeperking, die vertelden dat zij niet in de doelgroep zouden vallen en daardoor juist minder kansen zouden krijgen. En ik herinner me altijd nog Danny, die de pech had na zijn 20e MS te krijgen (in plaats van ervoor) en daarom overal buiten viel: geen no risk en geen loonkostensubsidie.

Iedereen met een aantoonbare achterstand op de arbeidsmarkt heeft het recht op ondersteuning. En in het belang van de ondernemers zeg ik, laten we er dan ook voor zorgen dat niet elke groep zijn eigen voorwaarden en faciliteiten krijgt. Ga op zoek naar één systeem van loonkostensubsidie, no-risk en faciliteiten als jobcoaching. De hoogte van een subsidie zou misschien mogen verschillen, maar de manier van aanvragen en verstrekken niet. En natuurlijk moeten we ervoor zorgen dat de huidige doelgroep Banenafpraak niet achteraan komt te staan. Maar dat kan best.

Stel dat zoiets zou lukken. Stel dat de Coronatijd tot het besef leidt dat zoveel groepen met talloze verschillende regelingen niet zo'n fantastisch idee is, zeker niet als de werkloosheid stijgt en we met elkaar weer uit de crisis moeten komen. Stel nou dat dit of een volgend kabinet zegt de handschoen op te willen pakken en het bedrijfsleven zich er – met dezelfde energie als in 2015 toen de Banenafpraak van start ging - achter schaaft.

Ja, dan komt die positieve wending toch..

Net als in dat boek.

"Voor mij hoeven ze niks te kunnen als ze bij me komen"

Mensen in dienst hebben leek hem lange tijd niets. Zijn vrijheid was hem lief. Maar het kwam toevallig op zijn pad en nu vind hij het geweldig werken met "zijn jongens", **Edward Stam, Constructie- en Jachtbouw Stam.**

[LEES HIER HET INTERVIEW](#)